Це місто, цвинтар, сонце над горою,
Хмарки, лісок, округлені горби,
Незатишні, як з давньої доби
Забутий сон, що повернувсь марою;
Коротке літо, хворою зимою
Відступлене, осяяло гроби;
Прекрасні зорі — тьмяні від журби;
Холодна ця краса — мов біль без гою

Для того, хто, як Мінос, хоче пити
Живу красу, без мертвих барв, що їй
Пиха вадлива, болісна уява
Дарують. Бернсе! Скрізь для мене слава
Твоя священна. Заслонись мерщій!
Бо я насмілився твій край ганьбити.